

Miodowa

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla: Nowe Miasto Stare Miasto

Atrybuty: Nazwy pochodzące od wyrazów pospolitych Nazwy społeczne Od nazw zgromadzeń zakonnych

Rok utworzenia nazwy: 1534

Opis

Nazwa pochodzi od osiadłych tu cukierników toruńskich.

Ciekawostki

Powstała jako ulica łącząca dwie wylotowe ulice z miasta: Senatorską i Długą, nazywała się wtedy Przeczna, biegła poza murami miasta. W XVI w. nazwano ją Miodowniczą, później przyjęła dzisiejszą nazwę. W czasie potopu szwedzkiego została zniszczona, a na gruzach powstały pałace i klasztory. Pod koniec XVIII w. mieszkała tu głównie służba i kilku dygnitarzy w pałacach Riacoura, Borcha, Sołtyka, Branickich... 17 i 18.04.1794 na ulicy toczyły się walki; lud Warszawy pod dowództwem Jana Kilińskiego, zaatakował ambasadę rosyjską, mieszczącą się w pałacu Morsztynów, chcąc zabić gen. Josefa Ingelstroema, znienawidzonego ambasadora Rosji i naczelnego wodza wojsk rosyjskich. Generał zdołał uciec na Żoliborz, mimo, że budynki zdobyto. W latach 1808-14 ulica nazywała się Napoleona, ale nazwa się nie przyjęła. Na przełomie XIX i XX w. ulica miała funkcje handlowo biurowe ze sklepami futrzarskimi i kancelariami notarialnymi. W 1887 przebito ulicę Nowomiodową między Senatorską a Krakowskim Przedmieściem, burząc w tym celu pałac Pod Gwiazdą. W 1909 przełożono na Miodową linię tramwaju elektrycznego z podwała; tramwaj kursował tędy do 1944. W czasie wojny ulica uległa zniszczeniu; nie wszystkie budynki odbudowano.

Stan obecny:

Nr 3: Pałac biskupów Krakowskich. Pierwszy dom wystawił tu w XVI w. krawiec Michał Czajka, a następny właściciel przerobił go na spory dwór, w którym bawili książęta pruscy. Pierwotnie rezydencja została wzniesiona w 1619 dla królowej Konstancji (druga żona Zygmunta III Wazy). Po 1636 biskup krakowski Jakub Zadzik przerobił ją na siedzibę krakowskich biskupów, przybywających na sejmy. Następnym mieszkańcem pałacu był biskup Andrzej Trzebicki. Pałac przebudował w

1760-2 biskup Kajetan Sołtyk wg planów Jakuba Fontany. Biskup urządził w Warszawie bardzo wystawne przyjęcia, na ponad 200 osób. Zresztą otrzymał swą funkcję dzięki sprytnemu fortelowi: dowiedziawszy się wcześniej o śmierci poprzedniego biskupa, ruszył do króla z mianowaniem. Począł, aż król będzie w dobrym humorze i posunął mu papier do podpisania. Król, rozbawiony do łez palącym się tyłkiem błazna, nawet nie spojrział co podpisuje. Po czym Sołtyk udał się do Wodzickiego po pieczęć. A że Wodzicki był jego bezpośrednim rywalem w starciu o godność, rzucił mu Sołtyk pełną kiesę. Wodzicki zrozumiał co zaszło, kasę schował i kazał przypieczętować papier. Na drugi dopiero dzień król dowiedział się, kogo mianował biskupem. W czasie zaborów mieścił się tu m. in. Trybunał Handlowy i inne instytucje sądowe. Od poł. XIX w. pałac został przerobiony na czynszówkę ze sklepami na dole, mieścił się tu do 1911 m. in. słynny zakład fotograficzny Jana Mieczkowskiego, w 1880 działał tu sklep winno-kolonialny Nowickiego, do którego często wpadał B. Prus i który wspominał w Lalce. Na trzecim piętrze w latach 1858-1863 wynajmowała pokój Narcyza Żmichowska (1819-1876) - pisarka, nauczycielka. Właścicielami byli wówczas państwo Grabowscy a owo mieszkanie nazywane było "Miodogóra". W 1910 zdecydowano o wyburzeniu pałacu i zbudowaniu na jego miejscu kamienicy z pasażem handlowym, ale mimo wbudowania nawet kamienia węgielnego, budowa nie doszła do skutku; wyburzono tylko 3 osie od strony dzisiejszej trasy WZ. W 1939 budynek spalono, w 1944 zburzono do fundamentów. Po wojnie umieszczono tu siedzibę Zjednoczenia Przemysłu Lotniczego i Silnikowego Delta. Jedno z mieszkań zajmował Stanisław Niwiński (1932-2002) - aktor związany przez wiele lat z Teatrem Polskim, pamiętany z takich filmów, jak z "Chłopcy" i "Czarne chmury".

Obok bramy zachowały się oryginalne gaśniki na pochodnie. Na fasadzie umieszczone były 3 tablice, poświęcone Zadzikowi, Trzebickiemu i Sołtykowi, ale zachowała się tylko ta Sołtykowa: Kajetan Sołtyk, w pierwszych latach godności biskupiej, upływem czasu [gmach ten] zniszczono na nowo wewnątrz i zewnątrz przebudował i do obecnej postaci doprowadził w roku 1761.

Nr 5: pałac Tepperów. Zbudowany w 1773-4 wg proj. Efraima Schroegera dla bankiera Teppera, którego biura mieściły się na 1. piętrze. Miał szczęście do znanych lokatorów: mieszkał tu nauczyciel dzieci Teppera Kajetan Węgierski. Był to pałac tak olbrzymi, że krążyły legendy, że ktoś kiedyś wjechał na klatkę schodową na koniu. Żelazne balustrady kute były w Holandii, klatka niezwykle akustyczna, a w piwnicach mieścił się skład wina Simon i Stecki. W 1807 zamieszkał minister spraw zagranicznych Napoleona Talleyrand i wg legendy to na balu u niego Napoleon poznał panią Walewską. Przed wojną działał tu niewielki skład papieru i materiałów piśmiennych Kozakiewicza, później Piorunkiewicza. Mieszkali tu adwokaci i bogatsze mieszczaństwo (m.in. rodzina Jadwigi Waydel-Dmochowskiej, pisarki, tłumaczki). Jej ojciec, Emil Waydel, był cenionym adwokatem. Pod koniec istnienia kamienicy działała tu restauracja Pod Gwiazdą, później zamieniona na kino. W 1939 pałac został zbombardowany, a w 1944 spalony, w 1948 ruiny, zamiast odbudować, uprzątnięto i zbudowano tu trasę WZ, mimo, że mogła biec nieco dalej, bez niszczenia pałacu.

Nr 6\8: pałac Branickich. Teren ten w 1594 Anna Jagiellonka podarowała kanclerzowi wielkiemu litewskiemu, Lwowi Sapieha. Stał tu drewniany dwór na kształt zamku otoczony wielkim murem, wykorzystywanym na lodownice. Do 1642 mieszkała tu siostra Władysława IV, Anna Katarzyna Konstancja. Wyprowadziła się po zamążpójściu, urządziła tu wcześniej wystawne bankiety. W 1691, ówczesny właściciel, Jan Kazimierz Sapieha, sprzedał dwór marszałkowi lidzkiemu, Eliaszowi Rymwidowi. Kilka lat później posiadłość przeszła w ręce wojewody podlaskiego, Stefana Mikołaja Branickiego. Dbał on o swoje własne apartamenty, resztę wynajmował kupcom i rzemieślnikom. Długi czas nic się tu nowego nie działo, dopiero Jan Klemens Branicki zainteresował się bliżej posiadłością i w 1738-9 zajął się budową nowego pałacu. Wstępne projekty (Deybla? Klemma? raczej Jana Henryka Klemma) wysłał on do Karola Baya do oceny, z pytaniem, czy nie zechciałby on zająć się budową pałacu. Bay skrytykował projekty i odmówił pracy nad nimi. Wreszcie pałac powstał w stylu rokoko w latach 1740-53 wg proj. Jana Zygmunta Deybela. Jednakże na skutek nieporozumień Deybel porzucił prace nad budową i nadworni architekci Branickiego, Klemm i Józef Kurdwanowski zmuszeni byli dokończyć prace za niego. Projekt wnętrz wykonał Jakub Fontana ok. 1750. Na podwórzu stanęły kuchnia, browar, spiżarnia, cukiernia... Fontana wystawił również przymurek od

Miodowej, zapobiegający zalewaniu piwnic pałacu. Część rzeźb wykonał w 1750 Jan Chryzostom Redler. W 1752 Branicki kupił pałac Puzynowskich i rok później częściowo go rozebrano. Mimo zaawansowania prac w 1754 budowa stanęła, z powodu braku cegieł, nie tylko w cegielni u Fontany, ale również w innych warszawskich cegielniach. Oczkiem w głowie Branickiego był buduar, powstały wg planów Deybla, z poprawkami Fontany. Dekoracje wewnątrz buduaru wykonali Smuglewicz i Herliczka (z pałacu w Białymstoku). Sztukaterie wykonał Focht, snycerkę Sztubenrauch, a dekoracje malarskie na ścianach Eckstein i Bero. Na ścianach zawisły obrazy białostoczanina Sylwestra Mirysa. W 1757 rozpoczął się remont generalny pod okiem Fontany. W 1760 Branicki zdecydował się wystawić na rogu Podwała i Senatorskiej kamienicę narożną wg proj. chorążego Józefa Sękowskiego syna. Według inwentarza najpiękniejszą komnatą była sala Assamblowa, choć i wszystkie inne były bogato dekorowane i umeblowane. Jedynie w Assamblowej nie było mebli, gdyż potrzebowano jak najwięcej miejsca na bale. W 1771 kamienica narożna była już w kiepskim stanie. Po śmierci Jana w 1777 pałac odziedziczyła jego żona, Izabela z Poniatowskich Branicka. W 1783 Branicka przeprowadzała remonty i renowacje, jeden z pokoi malował Vincenzo Brenna. Branicka przebywała tu zimą, na lato wyjeżdżała do Białegostoku. Urządzała tu wystawne obiady i kolacje, na które przybywała sama elita. Przyjęcia trwały między 16 a 19. Na przyjęciach bywali Poniatowscy, Naruszewicz, Węgierski... 17.01.1804 Branicka sprzedała pałac i wyniosła się do Białegostoku. Pałac kupili Józef i Julianna Niemojewska. Po kilku latach jednak pałac sprzedali, wyposażenie wywożąc do Rokitnicy. W latach 1804-8 pałac przebudowano wg proj. Fryderyka Alberta Lessla i dobudowano 2 oficyny od Podwała. W 1804 oficyny od podwała kupił Scheide, a drugi budynek w 1805 kupił Jakub Pisarzewski. W 1808 pałac kupił hr. Stanisław Sołtyk. W części Scheidego mieściła się w 1820-80 kaplica grecka pw. Św. Trójcy założona przez kupców greckich (Dobrycz, Kirkow i inni) a potem do 1915 cerkiew prawosławna. W 1821 Pisarzewski sprzedał swą część K. Fiszerowi, a ten w 1843 Buynom.

W 1817 pałac kupił sędzia Trybunału Handlowego Józef Dyzmański. Od tej pory pałac zwano pałacem Dyzmańskich, Pod Kolumnami albo Pod Filarami. Dyzmański umieścił w przyziemiu sklepy: bławatny, krawiecki, kantor, księgarnie, restauracja Szymona Chovot, gdzie bywała cała śmietanka warszawska. Od 1810 mieścił się tu ekskluzywny do mody Madame Chovot A La Toilette de Psyche. W 1818-19 mieściło się tu Biuro Sztuk Pięknych Ludwika Letronne. W 1839-63 mieściła się tu księgarnia Gustawa Leona Glucksberga, wydająca wiele ważnych książek. Kiedy 22.07.1862 zmarł Dyzmański, właścicielką została jego żona, Helena. W 1866 wynajęła należące niegdyś do Chovotów lokale (ci wynieśli się na Wiejską) optykowi Jakubowi Pik. W 1869 umarła i Dyzmańska. Na skutek rozliczeń spadkowych, pałac kupił jej wnuk, Stefan Aleksander Dyzmański za 110.000 rubli. 7.01.1875 wydzierżawił on sień, stajnię i dziedziniec firmie Anglo-Amerykańskie Przedsiębiorstwo Maszyn Prądyński, Trylski i Spółka. Na dziedzińcu stanął budynek wg proj. J. Husa na skład i wystawę maszyn. W 1876 pałac kupili Wiktor i Cecylia z Dziechcińskich Szymańscy, którzy wynajęli 21.08.1877 Lorenzo i Baptiste Vincentim lokale na cukiernię; były to 2 sklepy, 2 mieszkania, 3 piwnice i ogródek. Była to jedna z najelegantszych cukierni w Warszawie, gdzie bywały różne ciekawe postaci. W 1881 wyłącznym właścicielem pałacu został Stanisław Dziechciński. W 1899 pałac odkupiła firma Kowalski, Trylski i Spółka. W czasie I wojny krótkotrwałymi właścicielami była rodzina Ewest, ale 12.10.1918 posesję nabył Franciszek Salezy Potocki. Potoccy planowali odnowić pałac i umieścić w nim muzeum, jednak wybuch II wojny pokrzyżował plany. Do wybuchu mieściły się tu sklepy, cukiernia Trojanowskiego, gimnazjum męskie Towarzystwa Pomocy Emigrantom Rosyjskim i gimnazjum żeńskie Towarzystwa Współpraca. W 1939 pałac został zupełnie spalony, zburzony w 1944; zginął tu cały oddział zgrupowania Gustawa. Ocalał portyk i barokowa brama z XVIII od strony Podwała, pałac odbudowano na podstawie obrazów Canaletta. W 1947 prof. Niemojewski zwrócił pałacowi wywiezione przez jego rodzinę wyposażenie, a pałac zwrócono Potockim, którzy odbudowali pałac w 1948-9 wg proj. Borysa Zinserlinga. W 1951 zaczęto odtwarzać wystrój rzeźbiarski. Pracowali przy tym artyści z Pracowni Konserwacji Architektury Monumentalnej pod kierunkiem Józefa Andruszko. Ozdoby poddasza wykonał Stanisław Lipski. W 1953 budynek był już kompletnie odbudowany i umieszczono tu najpierw siedzibę Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego

do 1966, potem urzędy wiceprezydenta miasta i skarbnika. W 2009 spadkobiercy Franciszka Salezego Potockiego odzyskali budynek. Zgodzili się wynajmować pomieszczenia urzędom za 180.000 zł miesięcznie, ale w ramach oszczędności urzędy wyniosły się gdzie indziej.

Nr 8: pałac Szaniawskich. Zbudowany dla Józefa Szaniawskiego w 1743. Następni właściciele, rodzina Ostrowskich, przebudowała pałac w stylu klasycystycznym wg planów Fryderyka Alberta Lessla w 1812. W 1944 zniszczony i odbudowany w 1950 pod kierunkiem Borysa Zinserlinga.

Nr 10: pałac Morsztynów. Powstał w XVII w. dla rodziny Morsztynów. Do 1771 jego właścicielami byli także Bidzińscy, Wodzińscy i Massalscy, potem kupili i rozbudowali go Młodziejowscy, dostawiając oficyny od Podwała. W 1790 urządzono tu ambasadę rosyjską, gdzie urzędowali Igelstroem i Sievers. Tutaj właśnie lud pod wodzą Kilińskiego napadł na ambasadę, by zabić ambasadora. W 1804-11 F.A. Lessel przebudował pałac dla Feliksa Potockiego. W 1944 pałac został zniszczony i odbudowany w 1957, częściowo wg stanu za Młodziejowskich, częściowo wg Lessla. Dziś mieści się Wydawnictwo Naukowe PWN i różne biura. Po zniszczeniach wojennych pałac odbudowano w 1957 pod kierunkiem Borysa Zinserlinga. Do 2009 pałac był siedzibą PWN. W 2009 firma Mermaid Properties miała przerobić pałac na ekskluzywną rezydencję, ale wycofała się z pomysłu. Pałac wystawiono na sprzedaż za 18.000.000 Euro.

Nr 12: kamienica Ostrowskiego. Zbudowana w 1770 dla abp Antoniego Ostrowskiego. Zniszczona w 1944, odbudowana w 1950.

Nr 13: kościół Kapucynów pw. Przemienienia Pańskiego. Kapucynów sprowadził do Warszawy Jan III Sobieski w 1681. 23.07.1683 król Jan III osobiście dokonał wmurowania kamienia węgielnego i prace ruszyły. Złożył przy nim dwa dukaty ze swoją podobizną i tekstem ślubowania. W uroczystości uczestniczyła rodzina królewska, oficjele kościelni i wojsko. Kiedyś zakonnicy zbuntowali się przeciw uzależnieniu od obcych wpływów i dla utworzenia polskiej prowincji zakonnej. Mnisi zabrali krzyż i wśród śpiewu psalmów opuścili zakon, chroniąc się u Bernardynów. Jednak papież Klemens II zmusił ich do powrotu. W latach 1683-92 zbudowano kościół wg proj. Tylmana z Gameren i Augustyna Locciego. Kiedy kościół był gotów i poświęcony 11.10.1692, zakonnicy urządzili wielką fetę ze skoczną muzyką organową. W XVIII i XIX dobudowano kaplice. W 1864 klasztor skasowano jako karę za powstanie. Zakonnicy powrócili w 1918. W 1939 i 1944 kościół spalono, odbudowując go w 1946-50. W 1947 odbyła się uroczystość prawdziwego pogrzebu Baczyńskiego z żoną, ale w obawie przed demonstracjami, rząd zakazał dalszych uroczystości. Trumny leżały ok. tygodnia pod płotem, dopiero później dokończono pogrzeb na cmentarzu wojskowym. Będąc z wizytą w Warszawie, Jan Paweł II modlił się przy urnie z sercem Sobieskiego.

Napis łaciński na fasadzie mówi: Ciebie sławi pieśń, Boże na Syjonie, dla Ciebie wypełnię moje ślubowanie w obecności całego ludu. Przypomina to o obietnicy złożonej przez króla, że jako wotum wdzięczności za Wiktoryę Wiedeńską postawi kościół. Znaleźć też można herb Sobieskich: Janina. Schody są ozdobione rzeźbami NMP i św. Feliksa, dłuta Konstantego Hegla, a także figurą św. Jana Nepomucena z XVIII w. W środku mieszczą się kaplice: królewska z 1736 fundacji Augusta III, gdzie przechowywane są serca Jana III Sobieskiego i Augusta II, św. Kajetana z 1762 fundacji Brumlów i MB Nieustającej Pomocy z 1889 wg Józefa Piusa Dziekońskiego. Mieści się tu grób kasztelana wiskiego, Kazimierza Karasia (1775), który był generalnym administratorem poczt w Koronie i na Litwie. W dolnym kościele, co roku, prezentowana jest mechaniczna szopka bożonarodzeniowa. Na przybudówce figura NMP Niepokalanego Poczęcia wykonana przez Konstantego Hegla z fundacji Stanisława Deszerta w 1853.

Nr 14: pałac Chodkiewiczów. W 1630 powstała tu rezydencja biskupa krakowskiego Jakuba Zadzika, została jednak spalona w czasie potopu szwedzkiego. Pod koniec XVII w. marszałek koronny Jerzy Mniszech wystawił obecny pałac, kupiony w 1790 przez Chodkiewiczów, którzy mieszkali tu do 1824. Prowadził Aleksander Chodkiewicz tutaj laboratorium chemiczne i wykonał tu w 1812 pierwszą litografię. Następny właściciel rozbudował pałac w 1824-9 wg proj. Stanisława Kostki Hoffmana i gruntownie wyremontował w 1852 wg proj. Alfonsa Kropiwnickiego. Mieściła się tu restauracja "Honoratka" Honoraty Zimmerman, gdzie zbierali się spiskowcy listopadowi: Mochnacki, Wysocki, Łukasiński. W 1944 rezydencję zniszczono, w 1948-9 odbudowano pod

kierunkiem Jana Bogusławskiego i J. Łowińskiego. Kratę wykonano w 1950-6 wg proj. Henryka Grunwalda. Mieści się tu Dom Rzemiosła.

Nr 15: pałac Paca. Zbudowany w 1681-97 wg planów Tylmana z Gameren dla Dominika Mikołaja Radziwiłła. W latach 1744-59 właścicielem pałacu był Andrzej Stanisław Kostka Załuski. W 1757 Jakub Fontana dobudował stajnie i oficyny, a w 1824-8 Henryk Marconi przebudowuje rezydencję dla Ludwika Paca. Zyskała ona wtedy dekoracje malarskie Jana Chrzyciela Casellego, Mikołaja de Angelis i Józefa Głowackiego i sale neogotyckie i mauretańskie, a także monumentalną bramę. 19.03.1801 z okazji imienin księcia Józefa Poniatowskiego urządzono tu pierwszą warszawską maskaradę. Pałac miał 230 pokoi, a po przeróbce aż 260. W 1829 mieszkał tu Juliusz Słowacki i pewien czas Stanisław Staszic. W 1831 pałac został skonfiskowany, jak wszystkie dobra Paca przez carat i umieścił tu urząd gubernatora, a od 1876 sąd okręgowy. W latach 1871-6 mieściła się tu Klasa Rysunkowa, powstała przy UW, a przeniesiona z pałacu Mostowskich. Jej dyrektorem był wówczas Gerson. Jeszcze w latach 20 XX w. skazywano tu członków ruchu komunistycznego. Przebudowano wtedy pałac wg planów Oskara Sosnowskiego. W 1944 obiekt zniszczono częściowo, malowidła nie zachowały się. Odbudowany w 1948-51 pod kierunkiem Henryka Białobrzeskiego. Dziś mieści się Ministerstwo Zdrowia.

Brama wjazdowa. Powstała w 1824-6 wg proj. Henryka Marconiego z rzeźbami Ludwika Kaufmana.

Nr 16: cerkiew Bazylianów pw. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny. W 1721 powstała świątynia drewniana z fundacji metropolity kijowskiego, Łukasza Leona Kiszki (generała zakonu Bazylianów). Murowany kościół powstał w 1782-4 wg planów Dominika Merliniego z fundacji metropolity Jazona Smogorzewskiego. W 1872, kiedy car likwidował obrządek grekokatolicki, zabrał kościół unitom, jednak w 1930 powrócili oni tu. W 1944 cerkiew spalono i odbudowano w 1946-9. Dziś to jedyna świątynia bizantyjsko-ukraińska w Warszawie. 6 I (jordan) i 15 VIII (Wniebowzięcie NMP) ulicą Mostową szły procesje unitów, aby wyświęcić w odę w Wiśle. W ołtarzach z XIX mieszczą się obrazy Franciszka Smuglewicza.

Klasztor Bazylianów. W 1721 był to kompleks drewnianych budynków, ufundowanych przez metropolitę Kiszkę, ale w 1782-4 wymurowano klasztor wg proj. Henryka Marconiego. W 1872 zakonników wyrzucono z klasztoru, jednak powrócili oni tu w 1930. W 1944 budynki zniszczono, odbudowano w 1946-53.

Nr 17\19: pałac Borcha. Zbudowany w XVIII dla barona Piotra Riaucourta, przebudowany przez Dominika Merliniego w 1780 dla podkanclerzego koronnego Jana Borcha. Istniał tu wówczas najpiękniejszy ogród francuski w Warszawie, wraz z późnobarokową altaną. W 1800 pałac kupił Ludwik Nesti i otworzył tu najwykwintniejszą restaurację w mieście. W 1837 rezydencję kupił rząd carski, zakładając tu Instytut Aleksandryjski Wychowania Panien elitarną szkołę żeńską. W 1843 pałac przekazano biskupom warszawskim, stając się w XX w. siedzibą prymasów i episkopatu Polski. W 1944 spłonął, odbudowano go w 1949-54 na siedzibę prymasa Polski i Kurii Metropolitarnej Warszawskiej Rzymskokatolickiej. Wejścia chroni krata z bramą, na której umieszczono herb Wyszyńskiego, z którego inicjatywy umieszczono tu również napis Soli Deo (Jedynemu Bogu). Pawilon ogrodowy. Powstał po 1768 we francuskim ogrodzie Riaccourta. Odbudowany w 1962.

Nr 18: kamienica Lessla. Zbudowana w latach 1816-9 wg proj. Fryderyka Alberta Lessla dla cukiernika Henryka Lessla. Po zniszczeniach wojennych odbudowana w 1949 pod kierunkiem Jerzego Gajewskiego i Włodzimierza Wapińskiego.

Nr 22\24: Collegium Nobilium. Budynek powstał w latach 1743-54 z inicjatywy Stanisława Konarskiego wg proj. Jakuba Fontany z przeznaczeniem na elitarną szkołę męską pijarów. W 1786 przebudowany wg proj. Stanisława Zawadzkiego. W 1807 otwarto tu Szkołę Aplikacyjną Artylerii i Inżynierów, która działała do 1831. W 1811 na potrzeby szkoły budynek przebudował Wilhelm Minter. W latach 1832-45 mieściła się tu Najwyższa Izba Obrachunkowa, dla której dom został znowu przebudowany w 1832-3 wg proj. Antonio Corazziego, Henryka Marconiego i Aniceta Czackiego, a następnie przez Aleksandra Groefe. Do 1939 mieściły się tu różne biura. W 1944 obiekt został zniszczony. W latach 1945-55 budynek odbudowano pod kierunkiem Wojciecha Onitzcha, Mariana Sulikowskiego i Andrzeja Uniejewskiego. W 1955 założono tu Akademię Teatralną im.

Aleksandra Zelewerowicza.

Osiedle Kolonii Spółdzielczej Domów Nauczycielskich. Powstały w 1958-60.

Data nadania nazwy: rok 1534 (wg pamiątkowej tablicy)
